

ČAJ

Pro chvíle pohody

ŘÍJEN 2014

Časopis Autorů Jičínska

PÍSEŇ O ZLATOHLÁVKOVI

(úryvek)

Modrá se dálka
modravá,
spí vrše
v korytech
dávných řek,
pod závojem mlh
spí moje země,
moje Morava.

Marie VESELÁ

97

Vážení čtenáři,

říjnový host ČAJe pochází z Moravy,
jak prozrazuje úryvek úvodní básně „**Píseň o zlatohlávkovi.**“
Autorkou je brněnská básnířka a organizátorka literárních pořadů
Marie Veselá.

S její tvorbou se můžete blíže seznámit prostřednictvím básní,
ve kterých autorka nezapře lásku k rodnému kraji.

Rozhovor poskytla pardubická organizátorka literárního života,
členka Střediska Východočeských spisovatelů **Hana Cihlová.**

I když sama nepíše, v rozhovoru přiznává:

„Nedovedu si dost dobře život bez knihy přestavit!“

Letošní rok patří i výročí Bohumila Hrabala.

V Nymburce o něm mnohé ví **Jan Řehounek,**
sám s mistrem měl možnost rozmlouvat a pamatuje si na něj z dob,
kdy byl klukem. A tak rád zavzpomínal:

**„Na všechna naše setkání vzpomínám jako na vzácné chvílky
strávené se skvělým a moudrým člověkem!“**

Tvorbu domácích autorů tentokrát „zachraňuje“

jubilant **Josef Jindra,**

kterému k jeho významnému výročí přeji vše nejlepší.

Představuje se básněmi

„Kdybych byl rytířem“ a „Lethé - řeka zapomnění.“

Pomalou se nám blíží jubilejní sté číslo ČAJe,
které vyjde v lednu 2015.

Přinese řadu překvapení a těšte se, ale ještě dřív vyjdou dvě čísla,
v těch najdete také to správné „počtení“.

Třeba už v tom listopadovém nám o Dnu poezie něco poví
jeden z organizátorů celostátní akce Martin Zborník!

Těšte se, přátelé!

Váš Václav

HOST ČAJE:

Marie VESELÁ
(*1947 v Třebíči)

- členka Unie českých spisovatelů,
zakládající členka Výboru národní
kultury a organizátorka kulturních
pořadů v Brně

- absolvovala Střední zdravotnickou
školu v Jihlavě, od roku 1966 žije v
Brně

- svoje první básně publikovala v
roce 1966 v regionálním tisku,
uveřejňuje svoji tvorbu v novinách a časopisech (Obrys-Kmen, Naše
pravda, Haló noviny, Echo, Zpravodaj VNK, Lípa, regionální listy) a
ve sbornících (almanach UČS Na druhém břehu)

- vydala básnické sbírky „Herbář“ (1993), „Píseň o růži temně rudé“
(1995), „Písně o řece Svratce“ (2004), „Moravská poema“ (2004),
„Vzývání jitřenky“ (2008), „Breviř (básně pro maminku)“ (2009),
„Nejen o lásce“ (2009) a „Básně a písně“ (2011) .

Z TVORBY MARIE VESELÉ

NA ŽIDOVSKÉM HŘBITOVĚ

V tamaryšku
ztichne vítr,
když se s tebou
potkám
ve snu,
v ptačím
rdesnu
hoří
věčný plamínek -
jako tehdy,

drolím ze
svého srdce
malý kamínek
a kladu ho nahoru,
tam,
kde spí
Rosa und Paul,
na bílé srdce
z mramoru.

SLEZSKÉ MOTIVY

Zdráva buď, Maryčko,
za všechny děvuchy,
za všechny siroty
zvolil tě
starý bard ...
Bud' zdráva,
Maryčko,
milosti plná,
tvé tělo
bělokoré
nezhanobila
voda,
tvé přechisté
srdce
posvětilo
všechny panny,
v tobě
jsou
požehnány
všechny
ženy,
nikdo
a nic
už nezkalí
tvoji
krásu ...

LEDEN

Letěly labutě,
letěly
nad řekou
Svratkou,
letěly proti
proudu,
asi vstříc
jaru
- a to je
dosud za
horami -
braly to
proto
zkratkou.
Letěly
nízko
nad hladinou,
po které vlny
s ledy plynou,
daleko k jihu,
k řece Moravě.
Letěly nízko,
snad
že naděje
a smutek jsou
si blízko
a slunce spí si
v dálavě.

PÍSEŇ O ZLATOHLÁVKOVI

Modrá se dálka
modravá,
spí vrše
v korytech
dávných řek,
pod závojem mlh
spí moje země,
moje Morava.
Spí zlatohlávek
v révoví
a čeká na slunce,
možná snad
je to i poklad sám,
když rozběhnou se
deště mezi vinohrady,
zazáří jako
drahokam.
Modrá se dálka
modravá,
den se budí
pod ptačími hlásky,
nikdy víc
a nikdy míň
ze mne nebude
než píseň
plná lásky.

MÁKY

Posílám vám k svátku
lístek
s českou krajinou
a máky rudé
v popředí
a také vzkaz:
oblaka nad nimi
dál
poplynou,
vždycky
tam bude,
nikdo nezastaví
myšlenku
ani čas,
tak je to v této
zemi už po
staletí,
je to v tobě,
je to ve mně,
je to v nás.

MÝM DĚTEM

Má moje země
letokruhy z vrásek
a kalich hořkosti
pije do dna,
je naše země
plná sedmikrásek,
je provždy
lásky hodná.

Proto odkazuji vám
její mateřídouškový dech,
náruče bělostných jabloní
a všechny české hroudy,
z nichž se rozlétají
skřivani
do všech světových
stran.

Odkazuji vám oblaka
vjíždějící do perlových
bran
i jásavý první úder hromu,
úvozy plné čekanek,
pěšinky lesní
i cestičky podél řek -
neboť na cestách všech
všichni se sejdeme,
po cestách všech
dojdeme domů.

ANDĚLÉ

Přála jsem si
v skrytu – tiše,
by bůh sestoupil už
ze své výše.
Dnes vím,
(a není to
o lidské pýše),
že to možné není.
Zázraky se ale dějí,
andělé k nám
odcházejí,
andělé k nám
přicházejí,
abychom my,
až zvednem hlavu,
až se cosi změní,
našli jejich stopy
v blátě, u spálené chýše,
ve sněhu,
v každé době,
i když slunce sotva dýše-
a pak také někdy,
div se, světe,
sami v sobě.

KAPKA

V podzimním čase,
kdy léta dozrála
a na plodech
se třpytí jíní,
jsme jíní,
jsme jíní.
Lež a klam
mezi námi
nikdy neměly
tu místa,
ledová voda
je stále
krásná
a tak čistá.
Kapka rosy,
jež podobá se
slze,
mrzne na listech
i na tvém víčku,
dnes už vím,
že březen
jak naděje
roztaví ji opět
v prvním
klíčku.

„Nedovedu si dost dobře život bez knihy přestavit!“

ROZHOVOR S HANOU CIHLOVOU

S paní Hanou Cihlovou jsem se poprvé sešel na schůzi Střediska východočeských spisovatelů v Pardubicích, kde je členkou výboru této východočeské organizace. Jinak žije v Pardubicích, kde pracuje jako koordinační, projektový a programový pracovník Krajské knihovny v Pardubicích. Organizuje recitační a divadelní přehlídky, literární přednášky a literární soutěže O pardubický pramínek a Pardubické střípky. Uznejte, že její obdivuhodná aktivita přímo vybízí k vyzpovídání pro náš časopis.

- Na úvod se zeptám, jestli jste se narodila v Pardubicích nebo jste „naplavenina“? A pokud jste „naplavenina“, tak čím vám Pardubicko učarovalo, že jste zde zakotvila natrvalo?

Jsem narozená v Pardubicích a jsem zde spokojená. Mám tu spoustu přátel. Pardubice mi vyhovují svou polohou i rozlohou. Jsou všem poměrně dostupné a domnívám se, s trochou patriotismu, že mají návštěvníkům i co nabídnout. Historické centrum je opravdu krásné, snad proto bývá poslední dobou často využíváno filmaři. O kulturní i sportovní zážitky v Pardubicích taky není nouze. Myslím, že nějakou tu zajímavost si zde může najít každý.

- Mimochodem většina z nás má Pardubice spojeny s Velkou pardubickou, s hokejovou „Teslou“ nebo Zlatou přilbou. Holdujete sportu, třeba i jízdě na koni? Nebo se držíte raději kultury?

Nejsem nijak sportovně založená. Nicméně velice ráda jezdím rekreačně na kole. Tedy žádné „polykání km“, pěkně vycházkové projížďky na starém osvědčeném a hlavně pohodlném kole. Pardubice mají vybudovanou hustou síť cyklostezek a okolí je pěkné. Ale mojí prioritou je opravdu kultura a to aktivně - léta zpívám ve sboru. Rodiče mne vedli k hudbě,

pravidelně navštěvuji abonentní koncerty Komorní filharmonie Pardubice, občas si zajdu na představení do Východočeského divadla. Pochopitelně ráda čtu.

- Pracujete v Krajské knihovně v Pardubicích. Můžete nám tuto kulturní instituci trochu blíže představit? A co má jiného než třeba ostatní krajské knihovny? Na co byste nás do pardubické knihovny pozvala?

Naše krajská knihovna sídlí v historických budovách na Pernštýnském náměstí. Tyto prostory samy o sobě nabízejí návštěvníkům krásné prostředí, na druhou stranu však mají i svá úskalí. Poslední dobou jsme se potýkali s nedostatkem místa pro depozitář, který naštěstí vyřešil náš zřizovatel Pardubický kraj. Naše knihovna plní i funkci městské knihovny, takže o čtenáře nouzi rozhodně nemáme. A to nás pochopitelně velice těší. Snažíme se veřejnosti nabídnout i další služby, nejen půjčovat knihy. Disponujeme malým výstavním prostorem, kde se pravidelně představují amatérští umělci (fotografové i výtvarníci). Pro dětské čtenáře se podařilo vybudovat velice útulné prostředí, kde mohou malí návštěvníci trávit spoustu času. Mohou si zde nejen vypůjčit knihy, ale zahrát si společenské hry, zapojit se do výtvarných dílen nebo si číst s babičkou či dědečkem. Zde s námi velmi spolupracují členové sdružení SENSEN (Senzační senioři). Zajímavou nabídkou pro veřejnost je cyklus programových setkání „Hezky česky“. Tento cyklus je opravdu svým způsobem raritou. Inspirací pro něj byl stejnojmenný pořad brněnské redakce Českého rozhlasu, která nám laskavě propůjčila název. Hezky česky probíhá už sedmnáctým rokem. Tento projekt oslovil různé věkové i profesní skupiny a velice si vážíme i zájmu odborných spolupracovníků z řad pedagogů pardubické a královéhradecké university. V komorním prostředí se zde setkávají příznivci naší vlídné mateřštiny, kteří si chtějí populární formou rozšířit či doplnit své znalosti. Podobně tomu je i ve Studánkách, což je program literárních přednášek určených seniorům. Naše knihovna nabízí také programy v rámci Akademie volného času, kde si mohou návštěvníci zvolit přednášky na různá témata. Velké pozornosti se těší přednášky v hudebním oddělení. Nesmím opomenout ani literární, recitační a divadelní přehlídky, které knihovna vyhlašuje nebo spolupřádá. Domnívám se, že se máme poměrně bohatou nabídkou a že je čím se pochlubit.

- Jste členkou výboru Střediska východočeských spisovatelů. Víím, že to tam v poslední době trochu zaskřípalo. Jak na vás celá ta záležitost kolem bývalého předsedy působila? A jak vidíte budoucnost této

organizace?

Nedávná nepříjemná situace, která ve středisku nastala a vyústila až k odvolání mladého předsedy, jistě zaskočila a nemile překvapila nejen výbor, ale i ostatní členy, hlavně ty, kteří stáli u zrodu tohoto sdružení. I mne tyto komplikace trápily. Spousta členů od předsedy očekávala, že vnese do činnosti nový svěží vítr. Něco se povedlo, něco bohužel nevyšlo. Předseda snad neměl v úmyslu středisko poškodit. Jen mu holt chyběla jistá míra ochoty učit se od zkušenějších kolegů, trocha pokory a hlavně snaha komunikovat s ostatními a nespoléhat jen na sebe. Doufám, že si z této záležitosti vezme poučení do budoucnosti. Jsem moc ráda, že se vše vyřešilo. Členská základna rozhodla o další existenci této organizace. Spisovatelé mají zájem se i nadále setkávat, vzájemně se inspirovat. Jistě všichni vkládají určité naděje do nově zvoleného výboru. Jsem přesvědčena o tom, že jeho členové budou mít maximální snahu dál činnost střediska rozvíjet a směřovat tak, aby se naplnil smysl tohoto sdružení.

- Ve středisku vedete sekci mladých autorů. Objevila jste zde zajímavé autorky a autory, o kterých bychom nejen v literárních kruzích mohli brzy slyšet?

Asi jsem měla hned v úvodu rozhovoru zmínit, že nejsem žádný spisovatel a že členství ve SVČS jaksi vyplynulo z mé profese v knihovně. Nejsem ani knihovnicí ale kulturně výchovný pracovník. Mým pracovním zaměřením je pořádání doplňkových akcí knihovny, např. již zmiňovaný cyklus Hezky česky, což je mé dítě, dále literární přednášky Studánky, vyhlašování literárních soutěží, pořádání krajských postupových přehlídek v recitaci dětí (Dětská scéna), přehlídky v uměleckém přednesu Wolkerův Prostějov a dalších.

Vedení sekce začínajících autorů tak trochu vyplynulo z toho, že jsem pořadatelkou literárních soutěží O pardubický pramínek a mám tak příležitost poznat spoustu nadějných literátů, kteří se pak časem případně stávají členy této sekce střediska. Mám dojem, že časem můžeme slyšet např. o Julii Miletínové, která několikrát zvítězila ve zmiňované soutěži, stejně tak i o Lucii Hrochové, Haně Křivánkové, Marušce Černé či Oliverovi Vršankém a dalších. Vše záleží jen na jejich pílí a na tom, zda se budou mít zájem se psaní dál věnovat.

- Práce s dětmi a mládeží je vlastně vaší doménou, neboť pořádáte i literární soutěže O pardubický pramínek a Pardubické střípky. Můžete nám obě soutěže blíže představit? A setkáváte se i zde s talentovanými nadějnými autory?

Literární soutěž „O pardubický pramínek“ má za sebou letošní jubilejní 20. ročník. Je určena žákům základních a studentům středních škol. Od samého začátku stál v čele odborné poroty a stále je jakýmsi „duchovním otcem“ soutěže pardubický spisovatel a psycholog Lubomír Macháček. Tato soutěž totiž původně probíhala ve spolupráci s pedagogicko - psychologickou poradnou. Nyní je jediným pořadatelem knihovna. Soutěž je vyhlášována na určité téma, takže děti psaly např. na téma Mé zvíře a já, Nová cestománie, O závod s časem, Hvězdné nebe nade mnou, Mít tak kouzelnou hůlku, Mí rozverní rodiče, Nové báje, mýty a pověsti aj. S Pardubickými střípky to je podobné. Tato soutěž vznikla z popudu Střediska východočeských spisovatelů. Protože zde je výtvarná sekce, má tato soutěž literární a výtvarnou část. Pardubické střípky mají před sebou šestý ročník (budou vyhlášeny v září t.r.). I ony jsou vyhlášovány na různá témata (Domy vyprávějí, Když se tak trochu bojím..., Na návštěvě u Pernštejnů ad.). O obě soutěže je mezi školami velký zájem, mají celorepublikovou působnost. Tato literární klání jsou příležitostí pro mladé autory, jak projevit svůj talent a některé příspěvky jsou velice zdařilé. Mezi autory se pravidelně objevují nadějní literáti a je zajímavé po nějakou dobu sledovat jejich vývoj. Těmto autorům je nabídnuto členství ve SVČS, možnost posouzení jejich další tvorby členy střediska. Pořádám pro ně v rámci Východočeského uměleckého maratónu autorská čtení. Setkávání s mladými nadějnými literáty je pro mne velice inspirativní.

- Co si vůbec myslíte o dnešní mládeži? Říká se, že prý vůbec nečte, je to pravda?

Já mám to štěstí, že pracovně se setkávám s vybranou skupinou mladých lidí – ať to jsou recitátoři, literáti či další účastníci již zmiňovaných literárních soutěží či jiných přehlídek. A právě z těchto setkání pramení můj optimismus, že to s naší mládeží není až tak špatné. A zda mladí čtou nebo ne? To nedokážu objektivně posoudit. To by vám asi zodpovědněji řekly mé kolegyně z knihovny. Mám dojem, že mezi našimi čtenáři je spousta mladých. I dětské oddělení je hojně navštěvováno. Ono to asi vše bude o výchově v rodině a ve škole. Pokud čtou rodiče, zákonitě vedou k četbě i svého potomka. A mají-li žáci ve škole osvětlenou učitelku českého jazyka, která je dovede nenásilnou formou zasvětit do tajů naší krásné mateřštiny a přivede je k četbě, jistě si cestičku ke knize najdou pak sami.

- Patří četba mezi vaše oblíbené způsoby relaxace? Nebo vzhledem k tomu, že jste v práci obklopena knihami, utíkáte raději někam jinam? Kam?

Jak jsem už zmínila, s knihami vlastně nepracuji, takže se četbě velmi ráda oddávám. Nedovedu si dost dobře život bez knihy přestavit.

- Máte své oblíbené autory? Co nejraději čtete?

Mám ráda historickou literaturu, se zájmem jsem si přečetla třeba Přemyslovskou epopej Vlastimila Vondrušky. Líbí se mi odpočinková tvorba spisovatelky Hany Whitton, ale čtu i další autory. Určitým návodem k výběru hodnotné literatury pro mne jsou přednášky Hezky česky a Studánky. Mezi mé oblíbené spisovatele patří Karel Čapek, nedávno jsem pro sebe znovuobjevila dílo Karoliny Světlé. Ráda si přečtu i hezkou detektivku. Ve středisku mám na starosti knihovničku členů. Snažím se mít alespoň orientačně přehled o jejich tvorbě. Proto si velmi často vybírám knihy i zde.

- Víím, že sama nepíšete literární texty, ale neměla jste někdy chuť zkusit napsat třeba báseň nebo povídku? A co třeba školní sloh?

Jsem na tom jako většina lidí. Také jsem si prošla obdobím, kdy jsem pocítovala potřebu své dojmy, radosti a bolísky, zklamání sdělit prostřednictvím básně. Ale časem jsem zjistila, že bude lepší přenechat tuto činnost talentovanějším. Ve škole jsem se slohovými pracemi neměla potíže. Ale ne, jsou povolanejší...

- Máte svůj dosud nesplněný životní sen? Nakonec v Pardubicích se „odlepil“ od země první český aviatik Jan Kašpar (pokud víím, uvažuje se nyní v Pardubicích o nějakém vhodném pomníku). Takže chtěla byste se také někdy vznést a proletět se krajem, obletět Kunětickou horu? Nebo sníte o něčem úplně jiném?

Nikdy jsem si nestavěla vzdušné zámky. Člověk asi má být snílkem jen do určitého věku, jen v určitých situacích. Já jsem se vždy zdržela spíš při zemi. Snad proto se mi daří (ťuk, ťuk na dřevo) své sny a touhy plnit. Ale pravda, bez snílků by byl život asi fádni.

Děkuji za rozhovor a necht' se vám všechny sny vyplní
Václav

„Na všechna naše setkání vzpomínám jako na vzácné chvílky strávené se skvělým a moudrým člověkem!“

BOHUMIL HRABAL OČIMA JANA ŘEHOUNKA

Bohumila Hrabal v Kersku v roce 1992
fofoaparátem Jana Řehounka!

Na jaře letošního roku jsme si připomněli 100 let od narození Bohumila Hrabala. “Hrabalovský rok” se nám pomalu končí, a tak se naskýtá příležitost ohlédnout se. Jedním z povolaných je nymburský znalec života a díla “pábitele” spisovatel, nakladatel a organizátor Jan Řehounek.

- Znal jsi se osobně s Bohumilem Hrabalem. Jak na ona setkání vzpomínáš?

První moje vzpomínka na pana Hrabala je z mého dětství. Přímo naproti Hrabalovům na nymburském Zálabí bydlel můj kamarád Pepíček. Když pan Hrabal přijížděl v sobotu odpoledne z Prahy k rodičům, brával si na vodítko bernardýna Nelsona a chodil s ním na procházku podél Labe. My jsme se s Pepíčkem chytli psa za chlupy a šli na procházku s nimi. Pan Hrabal nám vždycky něco vypravoval, sice už si nepamatuji co, ale velmi nás to bavilo.

Další naše setkávání se odehrávala až v Kersku. Tehdy jsem také napsal pro okresní noviny rozsáhlý článek o vztahu Hrabala k Nymburku a Nymburka k Hrabalovi a jel jsem za ním, aby mi ho autorizoval. To rezolutně odmítl, ale strávil jsem s ním celé odpoledne – povídali jsme si. Když jsem od něho odjížděl, věděl jsem, že článek v novinách je málo a začal jsem psát knížku Bohumil Hrabal a jeho městečko, kde se (bohužel) nezastavil čas. Než jsem ji dokončil, odletěl na křídlech holubů – vyšla až po jeho smrti.

Na všechna naše setkání vzpomínám jako na vzácné chvíle strávené se skvělým a moudrým člověkem.

- K čemu se z jeho tvorby nejraději vracíš?

Jeho knížky jsem četl už od poloviny šedesátých let, ač jsem jim v té době ještě zcela nerozuměl. Postupně jsem se k nim vracel a stále vracím, protože v nich nacházím stále něco nového, zajímavého, aktuálního. K nejoblíbenějším patří, jak jinak, “naše” nymburská trilogie: Postřižiny, Krasosmutnění, Harlekýnovy milióny. Harlekýnovy milióny jsou pro mne to nejlepší, co napsal. V letošním roce jsem se pokusil je zdramatizovat – nymburští divadelníci je s úspěchem uvedli v Nymburce a v Praze, chystají se s nimi na přehlídku Ostře sledovaná Hrabalova Polná.

- Jak si připomnělo výročí město Nymburk?

V Nymburce jsme před lety, po jeho smrti, založili Klub čtenářů Bohumila Hrabala a stálou expozici v muzeu, pořádáme Hrabalovo Kersko a řadu dalších akcí. Již v loňském roce jsme oslovili všechna místa, kde Bohumil Hrabal žil či pracoval – Brno, Polná, Praha, Kladno, Dobruška, Kostomlaty, aby se připojila k chystaným oslavám stého výročí narození. S výjimkou Kladna se všechna tato místa do oslav zapojila – uskutečnila se řada krásných akcí. Konkrétně v Nymburce to byla výstava v muzeu (souběžně se zrekonstruovanou stálou expozicí), výstava fotografií v knihovně, veřejná čtení, literární soutěž k Polabskému knižnímu veletrhu v Lysé nad Labem, vydání zajímavých knih, filmové projekce, muzejní noc s Hrabalem, divadelní představení, literární besedy. Pro podzim ještě chystáme další knihu, několik divadelních představení a vysazení stromů pojmenovaných podle členů Hrabalovy rodiny.

- Jezdil opravdu Hrabal na kole, které je k vidění v městském muzeu?

Nejen kolo – skládačka - na němž jezdil v Kersku do restaurace Hájenka, ale i jeho auto – cihlově červená fordka (krásně opravená a provozuschopná).

- Co tebe zaujalo na oslavách nebo naopak, co ti při nich chybělo?

Mám pocit uspokojení, že Hrabalova stovka přispěla k tomu, aby náš slavný autor nebyl zapomenut, že se rozhýbala i česká nakladatelství a vydala celou řadu Hrabalových knih a dokonce i knih o Hrabalovi, že na něj vzpomněla i spousta malých míst, většinou prostřednictvím veřejných knihoven, že zkrátka Bohumil Hrabal stále svou tvorbou žije mezi námi.

- Hrabalovi jsi věnoval loňskou literární soutěž v rámci Polabského knižního veletrhu. Jaká díla tě nejvíc zaujala?

Soutěž sice neobeslalo moc autorů, ale příspěvky byly velmi zajímavé. I když jsme samozřejmě udělili ceny, a myslím, že po právu těm nejlepším, ve sborníku v občasníku Nymburský pábitel jsme dali prostor všem. Ať si udělají obrázek sami čtenáři.

- Hrabal a kočky! Nakonec i já jsem napsal povídku “Zvláštní kocour Ferda”, kterou jsem Hrabalovi věnoval. Máš v zásobě nějakou veselou historku s mistrem, třeba o kočkách?

Veselých historek moc nemám, ona ta naše setkání byla spíše zadumaná. Ale stále se mi vybavuje, jak tlupa koček úprkem utíká od chaty k autobusové zastávce, když pan doktor vystoupil z autobusu a již značně nejistým krokem bolavých nohou kráčel, aby je nakrmil grilovanými kuřaty, šunkou od kosti a slazeným kondenzovaným mlékem, jež předtím nakoupil na autobusovém nádraží Florenc.

Mimoходом, ta tvoje povídka o Ferdovi byla skvělá.

- Na závěr mi to nedá, hodně se spekuluje o smrti Bohumila Hrabala? Jaký je tvůj názor? Nešťastná náhoda? Sebevražda?

Odletěl na křídlech holubů.

Díky za rozhovor! Václav

www.rehounek-kaplanka.webnode.cz

Sledujte akce ke 100. výročí narození Bohumila Hrabala: www.hrabal-nymburk.cz.

Naše knižní novinky: kniha veselých povídek ze života Uvěřitelné k neuvěření, monografie básníka Jana z Wojkowicz Rytíř smutné postavy a kniha k pětistému výročí udělení městských práv městečku Kopidlno: Kopidlno - Drahoraz, Ledkov, Mlýnec, Pševos.

Objednat si můžete rovněž druhé vydání knihy oceněné Cenou Miroslava Ivanova Osudové okamžiky.

Josef Jindra Kdybich byl rytířem

Kdybich byl rytířem
ve středověku
vyhrál bych turnaj
pak líbal jí ruku
až by mě jeřábem
ze sedla zvedli
na zem mě přenesli
z nepohodlí
brnění svlékali
hurá a sláva
mi vítězně volali
pak bych z té plechárny
vyskočil křepce
všude by ležely
zlomené dřevce
rytířů srazených
mou silnou paží
šťěstí mi od teďka
u nohou leží
Ať už je panna
či počestná žena
papežským verdiktem
rozvedená
líbezná blondýna
osudem daná
Až bych tu ruku zřel
ležet v své dlani
zrovna bych při jednom
požádal o ni

Já bych byl mladý
a mužně krásný
na každém hradě

by troubil mi hlásný
statečný já bych byl
a moudrý taky
že by král Šalomoun
otvíral zraky
na loutnu krásně bych hrál
milostné verše bych
skládal a zpíval
v lásce bych světová
jednička byl
války bych vyhrával
o dalších snil
Kdyby mě odmítla
zač bych pak byl ?

Ona mě odmítla
s láskou mou zametla
jako s hadrem.
Fracka si vybrala
hezounka z Flander

Josef Jindra

Lethé – řeka zapomnění

Co ještě váháš
co ještě otálíš
u mého bílého boku
Co ti to nalhali
co tě tu čeká
já nejsem řeka
z tekoucích červů
a vůbec ne řeka
pro tebe jsem a budu žena
u níž se mládne a zapomíná
Ve mně jsou tišiny
sladce se usíná na mělčinách

Charon tu nevozí
každý sem vstupuje sám

Má hudba nemá tóny
má mluva nemá slova
mně cizí jsou verše
smrt nezná rýmy
proč by je také měla znát?

Já dávám nešťastným
zapomínat
Co ti tu nabízím
není už bolest
jen hluboké ticho
a ze štěstí klid

Já druhý bok nemám
potěš se s jedním
vládným a vlnným
namísto druhého
slepotu černou mám
kam se pak zahledíš
až budeš sám
Přišel jsi v bolestech?
Tak já mám lék
Chceš-li jsem mladá
a rozbuším srdce
chceš-li jsem stará
a uklidním tep
jestli ho ještě vzbouřený máš
Říkej mi láska a zubama drásej
líbej ten jediný slastný můj bok
Jestli mám ústa pak broskvemi voní
či stromem kvetoucím
z tvé dávné zahrady
Já ústa nemám a přec jsem ta láska,
co nikdy nebolí celá je tvá
bokem i břehem jsem

vstoupíš a uvidíš

Co tady váháš a zdlouhavě otálíš
u mého boku
Když nejsi zralý tak koukej už vstát
či třeba po čtyřech plaz se a zmiz
a zamlč navždycky co jsi tu spatřil
Možná tam čeká a oči otírá
tvá stará láska či přítel tvůj
rádi to přijmou
že nejsem tvůj čas

Přijde že vzpomeneš
jen to co nebylo
neváhej pak už
a ke mně se vrať

Josef Jindra se koncem října dožívá významného životního jubilea. Jménem redakce přeji Josefovi hodně zdraví, štěstí, pohody, elánu do dalších let a mnoho inspirace do jeho tvorby!

Václav

ČAJ pro chvíle pohody

č.97, říjen 2014, ročník XIII

Vydáno 5. října 2014 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!